

bejdsgiverne og Arbejderne, der muligvis er en af de Ventilene, der kan aabne Adgang til eller rettere sagt er en af de Overgangsformer, som kan indrettes til Socialiseringen, Nationaliseringen af de offentlige Virksomheder. Jeg gør derfor ved denne Lejlighed opmærksom derpaa.

Derimod har det ikke været mig muligt, saa jeg tør ikke sige hverken ja eller nej dertil, at faa oplyst — idet jo Kommunikationerne med Hensyn til Lovgivningsvirksomheden delvis er afbrudte med de fjernere Lande eller rettere ikke er regelmæssig — det har altsaa ikke været muligt ogsaa at faa oplyst, om det andet Lovforslag er vedtaget i det franske Parlament eller ikke. Men jeg regner det for en meget nævneværdig Ting, og selv om jeg ikke vil være med til at forsinke denne Sag for at undersøge det nærmere — det kunde nemt bevirke Forsinkelse —, vil jeg dog under Udvalgsbehandlingen fremdrage det igen; det er muligt, at Udenrigsministeriet maatte være i Besiddelse af nærmere Oplysninger desangaaende. Dette har nogen Sammenhæng med det af den ærede sidste Taler rejste Spørgsmaal, om ikke Amts- og kommunale Raad kunde have noget Krav paa at blive repræsenteret i Bestyrelserne. Det ærede Medlem vil kunne forstaa, at naar jeg endogsaa mener, at Arbejderne kunde have Krav paa at blive repræsenteret i Bestyrelsen, kan jeg ikke have nogen som helst Anledning til at modsætte mig, at Kommuner og Amter uden at skyde nogen Kapital til fik en saadan Repræsentation. Spørgsmaalet har været drøftet i Kommissionen, som kom til det Resultat, at saa længe Telefonselskaberne vedbliver at være koncessionerede Selskaber, altsaa private Selskaber under Tilsyn, vil det ikke være rigtigt at lade det offentlige faa større Adgang til Bestyrelsen af disse Virksomheder, end deres Deltagelse med Kapital berettiger dem til.

Jeg er hermed færdig med, hvad jeg havde at bemærke om Enkeltheder, og skal kun i al Almindelighed til Slutning sige følgende: Der var indenfor Kommissionen en Side, som var af den Anskuelse, at Loven af 1897 ganske vist var uheldig, ifald den var det nødvendige Grundlag for Overtagelse af Telefonvæsenet, men at der ogsaa var den Mulighed at benytte Loven af 1897 saaledes, at Staten lod Koncessionerne simpelthen løbe ud uden Fornyelse, og lade det komme an paa, om Selskaberne, naar de vidste dette, vilde stille saadanne Krav til Statsmagten, hvis vi forsøgte Overenskomstforhandlinger, at Kommissionen vilde se sig nødsaget til heroverfor at

indstille til Ministeren at benytte denne den yderste Udvej. Saa ejede nemlig Selskaberne et Anlæg uden Ret til Drift og Staten en Eneret til Drift uden noget Anlæg. Den Side af Kommissionen bestod kun af eet Medlem, det var mig selv, og jeg blev af en anden Side betegnet som yderst unfair i mine Betragtninger af Selskaberne i Anledning af den Opfattelse. Imidlertid var det mig en Tilfredsstillelse at se, at dette yderste Middel ikke var nødvendigt at anvende overfor Øselskaberne. Det kom ikke an paa en Prøve, hvorvidt det sluttelig dog ikke maatte blive saaledes, at dette Punkt kunde blive fastholdt. Det var mig en stor Tilfredsstillelse i alle Forhandlingerne med Øselskaberne, at de, om end de ikke har været uden Vanskeligheder, dog har været saaledes, at Loven af 1897 egentlig ikke har spillet nogen Rolle ved Fastsættelsen af Overenskomstbetingelserne. Derimod, naar vi skal over til det jyske — og det er det, jeg vil ende med at tale nogle ganske faa Ord om, Lovforslagets § 2 —, saa staar vi overfor de ikke anerkendte Telefonvirksomheder eller de anerkendte smaa Telefonvirksomheder. Dèr mener jeg, at det er rigtigt og nødvendigt, at disse Virksomheder er kommet ind under Ekspropriationsreglerne i Loven af 1897; det er ogsaa at haabe, at det ikke vil være nødvendigt at anvende disse Regler overfor Selskaberne; med den første ærede Taler, det ærede Medlem fra Frederikshavn (Thomas Larsen), er jeg ganske enig i, at hvis der overhovedet skal være Haab om at faa et rationelt drevet Telefonvæsen i Landet, er det ikke muligt at lade dem blive ved med at bestaa. Det er at haabe, at disse smaa Selskaber kan se bort fra deres lokale — jeg tør i denne Forbindelse sige Smaainteressener, og at Ekspropriationsreglen ikke skal blive nødvendig, saa at Forhandlingerne med dem fra de jyske Selskabers Side maa resultere i Overenskomst ad fredelig Vej; men jeg mener, at Kommissionen har haft Ret i at aabne den Adgang, her er aabnet, for at faa det jyske Net ordnet rationelt, paa samme Maade som jeg er overbevist om, at det Forslag, her stilles, efter Omstændighederne er et rationelt Forslag. I det store og hele tillader jeg mig derfor at anbefale det til hurtig Gennemførelse.

Abrahamsen: Efter den udførlige Redegørelse for og Begrundelse af det her foreliggende Forslag, som den højtærede Trafikminister kom med ved Lovforslagets Fremsættelse i Fredags, og efter at vi nu har hørt tre Ordførere udtale sig om saa